

Aangezien dan ook nagegaan moet worden of zulke houding geen door de WBEM verboden praktijk uitmaakt; Aangezien het bestaan van een selectief distributiesysteem aan de producent niet het recht ontnemt zich te beroepen op de motieven te putten uit het gemeen recht om een weigering tot het opnemen in het net van selectieve distributeurs te motiveren;

Aangezien een producent die een selectief distributiesysteem heeft opgezet gerechtigd is enige twijfels te koesteren over het normale verloop van toekomstige handelsrelaties met een te erkennen verdeler wanneer blijkt dat de kandidaat-verdeler vóór zijn erkenning stappen heeft aangewend die van aard zijn de normale werking van het systeem waarvan hij voortaan zelf deel wil uitmaken, te ondermijnen;

Aangezien terzake vaststaat dat klaagster op het ogenblik van haar aanvraag reeds Diorprodukten verkocht in haar verkooppunt, en daarbij nagelaten had dit kenbaar te maken aan beklagde;

Aangezien de weigering van erkenning, in het licht van deze omstandigheden, niet kan beschouwd worden als een weigering waardoor inbreuk wordt gepleegd op één van de voorschriften van de WBEM, in zoverre deze weigering geen definitief karakter vertoont doch gehanteerd wordt als tijdelijke sanctie die het mogelijk moet maken het vertrouwen te herstellen in toekomstig correcte naleving van de systeemvoorschriften door de kandidaat;

Aangezien immers moet worden aangenomen dat een handelaar die het vertrouwen van een mogelijk leverancier door zulke gedragingen heeft geschokt, moet in staat zijn dit vertrouwen te herwinnen door zich te houden aan de eerbiediging van de logica die inherent is aan het systeem, meer bepaald door geen produkten van de producent te verkopen gedurende een periode voorafgaand aan de vraag tot erkenning, waarvan de duur redelijk moet zijn;

Om deze redenen,

verklaart de Raad de klacht ongegrond.

Aldus beslist op 26 juni 1995 door de kamer van de Raad, samengesteld uit Mevr. Schurmans, C., kamervoorzitter, de heren Dauchot, B.; Eeckman, P.; Flamée, M.

## MINISTERE DE LA JUSTICE

### Ordre judiciaire

Publication des places vacantes :

- premier président de la cour du travail d'Anvers (à partir du 9 janvier 1996);
- président du tribunal de première instance d'Audenarde (à partir du 16 janvier 1996).

Les candidatures à une nomination dans l'Ordre judiciaire doivent être adressées par lettre recommandée à la poste au Ministre de la Justice dans un délai de deux mois à partir de la publication de la vacance au *Moniteur belge* (article 287 du Code judiciaire);

- rédacteur au greffe du tribunal de première instance de Courtrai : 1.

Les candidats sont priés d'adresser leur demande par lettre recommandée à la poste à M. le Ministre de la Justice, dans un délai de deux mois à partir de la publication du présent avis.

Les candidats sont priés de joindre une copie de l'attestation de réussite de l'examen organisé par le Ministre de la Justice pour les greffes et les parquets des cours et tribunaux et ce pour l'emploi qu'ils postulent.

## MINISTERIE VAN JUSTITIE

### Rechterlijke Orde

Bekendmaking van de openstaande plaatsen :

- eerste voorzitter van het arbeidshof te Antwerpen (vanaf 9 januari 1996);
- voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde (vanaf 16 januari 1996).

De kandidaturen voor een benoeming in de Rechterlijke Orde moeten bij een ter post aangetekend schrijven aan de Minister van Justitie worden gericht binnen een termijn van twee maanden na de bekendmaking van de vacature in het *Belgisch Staatsblad* (artikel 287 van het *Gerechtelijk Wetboek*);

- opsteller bij de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk : 1.

De kandidaten worden verzocht hun aanvraag te richten bij een ter post aangetekend schrijven tot de Minister van Justitie, binnen een termijn van twee maanden na de bekendmaking van dit bericht.

De kandidaten dienen een afschrift bij te voegen van het bewijs dat zij geslaagd zijn voor het examen van de griffies en parketten van hoven en rechtbanken, ingericht door de Minister van Justitie, en dit voor het ambt waarvoor zij kandidaat zijn.

## MINISTERE DE LA SANTE PUBLIQUE ET DE L'ENVIRONNEMENT

15 MAI 1995. - Circulaire. - Détermination du centre public d'aide sociale compétent pour accorder le minimum de moyens d'existence, aux personnes sans-abri et aux rapatriés belges

A Mesdames et Messieurs les Présidents et Présidentes des Conseils de l'Aide sociale,

Mesdames,  
Messieurs,

Le rapport sur la pauvreté a dénoncé les difficultés qu'éprouvent les personnes démunies pour obtenir le minimum de moyens d'existence en raison de refus basés sur des questions de compétence territoriale des centres publics d'aide sociale.

Un arrêté royal du 6 avril 1995 a modifié les règles de détermination du centre public d'aide sociale compétent pour accorder le minimum de moyens d'existence. Cet arrêté royal paraîtra bientôt au *Moniteur belge*; il modifie l'article 1er de l'arrêté royal du 30 octobre 1974 portant règlement général en matière de minimum de moyens d'existence.

## MINISTERIE VAN VOLKSGEZONDHEID EN LEEFMILIEU

15 MEI 1995. - Omzendbrief. - Bepaling van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn bevoegd voor het verlenen van het bestaansminimum aan daklozen en aan gerepatrieerde Belgen

Aan de Dames en Heren Voorzit(s)ters van de Raden voor Maatschappelijk Welzijn,

Dames,  
Heren,

In het Algemeen Verslag over de Armoede werden de moeilijkheden vermeld die de kansarmen ondervinden om het bestaansminimum te krijgen; weigeringen die gebaseerd zijn op problemen van territoriale bevoegdheden van openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Een koninklijk besluit van 6 april 1995 heeft de regels gewijzigd voor de bepaling van het OCMW dat bevoegd is voor het verlenen van het bestaansminimum. Dit koninklijk besluit zal weldra in het *Belgisch Staatsblad* verschijnen; hierdoor wordt artikel 1 gewijzigd van het koninklijk besluit van 30 oktober 1974 houdende algemene reglementering inzake bestaansminimum.

## I. Principes

L'article 7, § 1er, de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence énonce :

« Le minimum de moyens d'existence est accordé, revu ou retiré, soit à la demande de l'intéressé, soit d'office, par le centre public d'aide sociale compétent en vertu de la législation sur l'assistance publique pour accorder l'aide sociale à cette personne. »

Avant la loi du 12 janvier 1993, cet article 7 légal renvoyait implicitement à la loi du 2 avril 1965, laquelle contenait toutes les règles de compétence territoriale pour accorder l'aide sociale. Le renvoi se justifie car il est rationnel que le même C.P.A.S. soit compétent pour accorder le minimum de moyens d'existence et l'aide sociale. La loi du 12 janvier 1993 a introduit des nouvelles règles de compétence territoriale de la loi organique du 8 juillet 1976 des centres publics d'aide sociale. L'applicabilité de l'article 57bis de la loi organique au minimum de moyens d'existence a été mise en doute, du fait que l'arrêté royal du 30 octobre 1974 (article 1er) n'avait pas été modifié.

Il importe dans un souci de rationalité administrative et de simplification, de maintenir intégralement le principe du renvoi figurant à l'article 7 de la loi du 7 août 1974. L'arrêté royal du 6 avril 1995 dissipe tout doute à cet égard. L'article 57bis de la loi organique du 8 juillet 1976 s'applique pour l'octroi du minimum de moyens d'existence, de la même manière que pour l'aide sociale.

Il convient donc de se référer aux explications données au sujet de l'article 57bis dans ma circulaire du 27 avril 1995 intitulée « Détermination du centre public d'aide sociale compétent pour accorder l'aide sociale aux personnes sans-abri et aux rapatriés belges ».

Les seules différences entre les deux régimes sont les suivantes :

- l'article 2, § 5, de la loi du 2 avril 1965 ne s'applique pas pour le minimum de moyens d'existence, vu que les candidats-réfugiés n'ont pas droit au minimum de moyens d'existence;
- l'article 28 de la loi organique du 8 juillet 1976 ne s'applique pas, vu que le minimum de moyens d'existence ne s'accorde pas selon la procédure de l'aide sociale urgente.

## II. Comment déterminer le texte légal applicable

## 2.1. Personnes hébergées dans une institution d'accueil agréée

Il est conseillé de vérifier successivement si la personne hébergée se trouve dans un des cas suivants.

2.1.1. S'il s'agit d'une personne qui sort d'un établissement où elle résidait obligatoirement en exécution d'une décision judiciaire ou administrative, c'est l'article 2, § 4, de la loi du 2 avril 1965 qui doit être appliqué (cfr. circulaire du 27 avril 1995, n° 1.4.).

2.1.2. Dans les cas non visés en 2.1.1., si la personne est inscrite au registre de la population ou des étrangers au moment de son admission, on appliquera le critère visé à l'article 2, § 1er, de la loi du 2 avril 1965 (cfr. circulaire du 27 avril 1995, n° 1.5.2.).

2.1.3. Dans les cas non visés en 2.1.1. ou 2.1.2., si la personne dispose, au moment de son admission, d'une résidence effective et habituelle, on appliquera le critère visé à l'article 1er, 1°, de la loi du 2 avril 1965 (cfr. circulaire du 27 avril 1995, n° 1.5.1.). Par analogie avec la solution visée à l'article 2, § 1er, le centre public d'aide sociale compétent lors de l'admission reste compétent tant que le séjour dans l'institution d'accueil n'est pas interrompu. Il a été jugé que constitue une présence habituelle le séjour d'une personne dans une maison d'accueil. Même si l'intéressé a demandé l'aide sociale le jour de son arrivée dans la commune, la présence ne peut être considérée comme occasionnelle ou intentionnelle s'il apparaît par la suite qu'il a séjourné régulièrement dans cette maison d'accueil depuis son arrivée (C. Trav. Liège, 15 novembre 1983, RDS 1984, 184).

## 2.2. Personnes hébergées en logement supervisé

## 2.2.1. voir 2.1.1.

2.2.2. Si ce n'est pas une personne visée en 2.1.1., on appliquera le critère suivant.

La personne qui habite dans un logement indépendant de la maison d'accueil mais supervisé par celle-ci ne réside pas dans une institution ou un établissement. Est compétent à son égard, le C.P.A.S. du lieu où

## I. Principes

Artikel 7, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum vermeldt :

« Het bestaansminimum wordt, hetzij op aanvraag van de betrokkene, hetzij ambtshalve, toegekend, herzien of ingetrokken door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dat overeenkomstig de wetgeving op de openbare onderstand bevoegd is om aan die persoon hulp te verlenen. »

Voor de wet van 12 januari 1993, verwees dit artikel impliciet naar de wet van 2 april 1965, waarin alle territoriale bevoegdheidsregels voor het verlenen van sociale steun werden vermeld. Deze verwijzing is gerechtvaardigd, vermits het rationeel is dat, voor het toekennen van zowel het bestaansminimum als van sociale steun, hetzelfde openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn bevoegd is. De wet van 12 januari 1993 heeft nieuwe territoriale bevoegdheidsregels ingevoerd voor de organieke wet van 8 juli 1976 van de openbare centra voor maatschappelijke welzijn. De toepasbaarheid van artikel 57bis van de organieke wet betreffende het bestaansminimum werd in twijfel getrokken, door het feit dat het koninklijk besluit van 30 oktober 1974 (artikel 1) niet werd gewijzigd.

Het principe van verwijzing, dat staat in artikel 7 van de wet van 7 augustus 1974, moet integraal worden behouden, gelet op de administratieve rationaliteit en ter vereenvoudiging. Het koninklijk besluit van 6 april 1995 neemt elke twijfel hieromtrent weg. Artikel 57bis van de organieke wet van 8 juli 1976 kan voor het verlenen van het bestaansminimum, op dezelfde wijze als voor sociale steun worden toegepast.

We kunnen hier verwijzen naar de verklaringen die betreffende artikel 57bis werden gegeven in mijn omzendbrief van 27 april 1995, met als titel « Bepaling van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn om steun toe te kennen aan daklozen en gerepatrieerde Belgen ».

Het enige verschil tussen de twee stelsels is het volgende :

- Artikel 2, § 5, van de wet van 2 april 1965 is niet van toepassing voor het bestaansminimum, gezien de kandidaat-vluchtelingen geen recht hebben op bestaansminimum;
- Artikel 28 van de organieke wet van 8 juli 1976 is niet van toepassing, gezien het bestaansminimum niet wordt toegekend volgens dezelfde procedure als dringende sociale steun.

## II. Hoe de toepasbare wettekst bepalen

## 2.1. Personen die worden gehuisvest in een erkend onthaaltehuis

Er wordt aangeraden om achtereenvolgens na te gaan of de gehuisveste persoon zich in een van de volgende gevallen bevindt :

2.1.1. Indien het gaat over een persoon die een instelling verlaat, waar hij verplicht verbleef in uitvoering van een gerechtelijke of administratieve beslissing, dan is het artikel 2, § 4, van de wet van 2 april 1965 dat moet worden toegepast (cfr. omzbr. 27 april 1995, n° 1.4.).

2.1.2. In de gevallen niet vermeld in 2.1.1., indien de persoon is ingeschreven in het bevolkingsregister of in het vreemdelingenregister op het ogenblik van zijn toelating, past men het criterium toe dat wordt vermeld in artikel 2, § 1, van de wet van 2 april 1965 (cfr. omzbr. 27 april 1995, n° 1.5.2.).

2.1.3. In de gevallen niet vermeld in 2.1.1. of 2.1.2., indien de persoon, op het moment van zijn toelating, een effectieve en gebruikelijke woonplaats heeft, past men het criterium toe vermeld in artikel 1, 1°, van de wet van 2 april 1965 (cfr. omzbr. 27 april 1995, n° 1.5.1.). Naar analogie van de oplossing vermeld in artikel 2, § 1, blijft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, dat bevoegd is op het ogenblik van de toelating, bevoegd zolang het verblijf in het onthaaltehuis niet werd onderbroken. Er werd geoordeeld dat het verblijf van een persoon in een onthaaltehuis een gebruikelijke aanwezigheid is. Zelfs indien de betrokkene sociale steun heeft gevraagd op de dag van zijn aankomst in de gemeente, kan zijn aanwezigheid niet worden beschouwd als occasioneel of intentioneel, indien blijkt dat hij sinds zijn aankomst regelmatig in dit onthaaltehuis heeft verbleven (Arb. Rb. Luik, 15 november 1983, RDS 1984, 184).

## 2.2. Personen ondergebracht in een verblijfplaats onder toezicht

## 2.2.1. zie 2.1.1.

2.2.2. Indien het geen persoon betreft, vermeld in 2.1.1., past men het volgende criterium toe.

De persoon die woont in een woonplaats die niet afhangt van het onthaaltehuis, maar dat wel onder toezicht van dit laatste staat, verblijft niet in een instelling of in een tehuis. Wat hem betreft is het OCMW

elle habite (Chambre de recours du Limbourg, 9 mars 1992, Chr.D.S., 1993, 460, cité par FUNCK, C.P.A.S. plus, 1994 - 12, p. 119). Il convient d'observer, en outre, que, du fait qu'elle habite dans un tel logement, cette personne n'est plus considérée comme sans-abri.

Par « indépendant », il faut entendre, lorsqu'il s'agit d'une maison d'accueil agréée, que le logement supervisé n'est pas compté parmi les lits considérés pour l'agrément.

Cependant, en cas de logement supervisé suite à une mesure de protection de la jeunesse, c'est le C.P.A.S. du lieu où l'intéressé était inscrit au registre de population avant son placement, qui reste compétent, l'institution étant agréée pour cette forme d'aide à la jeunesse et le législateur n'ayant nullement voulu imposer des charges financières au C.P.A.S. de la commune où se situe une telle institution (C. Trav. d'Anvers, 25 mars 1995, C.P.A.S. KINROOI c/Verschuere).

### 2.3. Autres cas

#### 2.3.1. voir 2.1.1.

2.3.2. Si ce n'est pas une personne visée en 2.1.1., on appliquera l'article 57bis de la loi organique (cfr. circulaire du 27 avril 1995, n° 1.2.).

### III. Renvoi à un autre centre public d'aide sociale

Selon l'article 7 de l'arrêté royal du 30 octobre 1974, le centre public d'aide sociale qui reçoit une demande pour laquelle il n'est pas compétent, en informe immédiatement le demandeur et transmet ladite demande, dans les trois jours, au centre compétent.

Il va de soi que le demandeur doit être informé, à cette occasion, du centre auquel sa demande est renvoyée.

Si le C.P.A.S. incompétent omet de renvoyer la cause au C.P.A.S. compétent, il y a lieu, à défaut de sanction légale, d'accorder des dommages et intérêts correspondant au minimex pour la période pendant laquelle l'intéressé n'a pas bénéficié de l'allocation (Cour du Travail de Liège, sect. Namur, 7 septembre 1992, R.G. n° 4091/91, C.P.A.S. d'Yvoir c/Poket - cité par H. Funck, « Tribunal du travail », C.P.A.S. plus 1994 - 12, p. 120).

### IV. Recommandations et rappels

4.1. On ne peut pas exiger d'un demandeur de minimum de moyens d'existence, qu'il soit inscrit au registre de la population (en ce sens : Trib. Trav. de Liège, 29 février 1980, RG n° 80839).

4.2. De même, on ne peut pas exiger que le demandeur produise un contrat de bail (en ce sens : P. Versailles, « La loi Onkelinx et les sans-abri », JDDJ, n° 124, avril 1993, p. 12).

4.3. Le minimum de moyens d'existence est du même si le besoin de l'intéressé semble couvert par une aide de tiers ayant un caractère purement charitable (CE n° 25448 du 7 juin 1985, cité par J.M. Berger, « Le Conseil d'Etat sanctionne le droit à l'aide sociale », Mouvement communal, 1987, n° 58-9, p. 364).

En outre, une personne admise dans une institution n'a pas un droit personnel au subsidie de l'institution où elle réside. Par conséquent, ce subsidie ne peut être considéré comme une ressource (Cour du Travail de Gent, 6e Ch., 7 février 1994, RG n° 73/93, OCMW Gent c/Lootens; Cour du Travail de Liège, 3 décembre 1991; cité par H. Funck, « Tribunal du Travail », C.P.A.S. plus 1994 - 12, p. 121).

Il en résulte que le fait qu'une personne soit aidée par l'institution d'accueil qui l'héberge et la nourrit ne peut en soi constituer un motif de refuser l'octroi du minimum de moyens d'existence.

4.4. Les recommandations figurant dans ma circulaire du 27 avril 1995 (III), valent aussi à propos du minimum de moyens d'existence. Il importe que les sans-abri jouissent effectivement de leur droit au minimum de moyens d'existence.

Le Ministre de l'Intégration sociale,  
de la Santé publique et de l'Environnement,

J. Santkin.

van de plaats waar hij woont bevoegd (Kamer van Beroep van Limburg, 9 maart 1992, Chr. D.S., 1993, 460 aangehaald door Funck, C.P.A.S. plus, 1994 - 12, p. 119). Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat, door het feit dat hij in zo'n woonplaats woont, deze persoon niet langer wordt beschouwd als een dakloze.

Onder « onafhankelijke » wordt verstaan, in geval het een erkend onthaalhuis betreft, dat de huisvesting onder toezicht niet wordt gerekend bij de bedden die worden in aanmerking genomen voor de erkenning.

Maar, in geval van huisvesting onder toezicht, ten gevolge van een maatregel voor de jeugdbescherming, is het het OCMW van de plaats waar de betrokkene voor zijn plaatsing in het bevolkingsregister was ingeschreven, dat bevoegd blijft; de instelling werd officieel erkend voor deze vorm van hulp aan jongeren en het was nooit de bedoeling van de wetgever om de OCMW's van de gemeenten waar zo'n instelling is gevestigd financieel te straffen (Arb. Rb. Antwerpen, 25 maart 1995, OCMW Kinrooi c/Verschuere).

### 2.3. Andere gevallen

#### 2.3.1. zie 2.1.1.

2.3.2. Indien het geen persoon betreft, zoals beoogd in 2.1.1., is artikel 57bis van de organieke wet van toepassing (cfr. omzbr. 27 april 1995, n° 1.2.).

### III. Verwijzing naar een ander openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn

Volgens artikel 7 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1974, brengt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarbij een aanvraag wordt ingediend waarvoor het niet bevoegd is, hiervan de aanvrager onmiddellijk op de hoogte en hij draagt de aanvraag binnen de drie dagen over aan het bevoegde openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Het spreekt voor zich dat de aanvrager hierover moet worden geïnformeerd door het centrum waarnaar zijn aanvraag werd doorverwezen.

Indien het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dat niet bevoegd is, nalaat de zaak naar het bevoegde OCMW door te sturen, dan kan er, op straffe van een gerechtelijke sanctie een schadevergoeding worden geëist die overeenstemt met het bestaansminimum voor de periode gedurende dewelke de betrokkene geen uitkering heeft ontvangen (Arbeidsrechtbank van Luik, sect. Namen, 7 september 1992, RG nr. 4091/91, OCMW van Yvoir c/Poket-aangehaald door H. Funck, « Tribunal du Travail », C.P.A.S. plus 1994 - 12, p. 120).

### IV. Aanbevelingen en herinneringen

4.1. Van een aanvrager van het bestaansminimum kan niet worden geëist dat hij is ingeschreven in het bevolkingsregister (in deze zin : Arb. Rb. Brussel, 23 september 1975, RG nr. 14292; Arb. Rb. van Luik, 29 februari 1980, RG n° 80839).

4.2. Op dezelfde wijze kan niet worden geëist dat de aanvrager een huurcontract voorlegt (in die zin : P. Versailles, « La loi Onkelinx et les sans-abri », JDDJ, nr. 124, april 1993, p. 12).

4.3. Het bestaansminimum is verplicht, zelfs indien de nood van de betrokkene blijkt te worden gelenigd door hulp van derden die van louter liefdadige aard is (EG nr. 25448 van 7 juli 1995, aangehaald door J.M. Berger, « Le Conseil d'Etat sanctionne le droit à l'aide sociale », Mouvement communal, 1987, nr. 58-9, p. 364).

Daarenboven heeft een persoon die werd toegelaten tot een instelling geen persoonlijk recht op de subsidie van de instelling waar hij verblijft. Bijgevolg kan deze subsidie niet worden beschouwd als een inkomen (Arbeidsrechtbank van Gent, 6e K., 7 februari 1994, RG nr. 73/93, OCMW Gent c/Lootens; Arbeidsrechtbank van Luik, 3 december 1991; aangehaald door H. Funck, « Tribunal du Travail », C.P.A.S. plus 1994 - 12, p. 121).

Hieruit volgt dat het feit dat een persoon wordt geholpen door de onthaalinstelling waar hij is gehuisvest en waar hij voedsel krijgt, op zich geen reden kan zijn om het bestaansminimum te weigeren.

4.4. De aanbevelingen in mijn omzendbrief van 27 april 1995 (III), gelden ook voor het bestaansminimum. De daklozen moeten daadwerkelijk van hun recht op het bestaansminimum kunnen genieten.

De Minister van Maatschappelijke Integratie,  
Volksgezondheid en Leefmilieu,

J. Santkin.